

gyndelsen, skulde den gerne skaffes til Veje senere.

Der er jo blevet sagt af de to foregaaende ærede Talere, at de ikke vilde indlade sig paa Enkeltheder. Det har jeg heller ikke gjort hidtil og skal heller ikke gøre fremdeles, jeg tror ikke, man kommer nogen Vej derved. Jeg skal kun protestere mod en enkelt Bemærkning af det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam), der udtalte, at der var en almindelig Tilfredshed i Tyskland med den bestaaende Alderdomsunderstøttelses- og Invaliditetsforsikringslov. Dette er efter min Mening ikke Tilfældet. Jeg har ret godt fulgt med Litteraturen paa dette Omraade, og jeg har ogsaa lejlighedsvis gjort mig bekendt med Debatter, der ere førte desangaaende i Tyskland, og det er ganske sikkert, at denne Lov har været Genstand for meget skarp Kritik, saa skarp Kritik, at selv denne Lovgivnings Ophavsmand, som Fyrst Bismarck ubestridelig var, den Gang han paa sine gamle Dage sad som „Reichsnörgler“ paa Friederichsruh, og maaske var bleven lidt mere begærlig efter at fiske efter Popularitet end i sine Velmagtsdage, fandt sig foranlediget til i forskellige af sine Taler til Deputationer, som saa rigelig søgte ham paa Friederichsruh — ogsaa i et Par af de mærkeligste af dem — at udtale sig mod denne „Reichskehbegesetz“, som han kaldte det, og udtalte sig imod Alderdoms-Invaliditetsforsikringsloven paa en Maade, som uuægtelig maa forbavse enhver, der ved, hvor megen Del han havde i dens Opstaaen. Men det er en Refleks af den stærke Kritik, som i Virkeligheden er kommen til Orde imod denne Lov. Det er for øvrigt kun et Gode, at vi have en Erfaring baade om Lovens gode og dens mindre gode Sider i Tyskland at støtte os til, og de, der faa Sæde i denne Kommission, maa blandt andet ikke glemme at have Opmærksomheden meget nøje henvendt paa denne skarpe Kritik, der er fremkommen over for Loven, og det faktiske Grundlag, denne Kritik støtter sig paa. Jeg tror ikke, det vilde være heldigt, hvis man gik til Arbejdet i den Tro, at vi i Tyskland have et fuldstændig lykket Forbillede at arbejde efter, thi det er efter min bedste Overbevisning ikke Tilfældet.

Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget om Nedsættelse af en Kommission og ønske det fremmet saa hurtigt som muligt.

Formanden: Jeg gør opmærksom paa det ønskelige i, at Forhandlingerne kunne føres til Ende i nærværende Møde, og erindrer samtidig om, at Sagen vil blive underkastet to Behandlinger.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Jeg haaber at kunne imødekomme den ærede Formands Ønske ved at udtale mig kort om denne Sag. Den egentlige Hoveddebat om Spørgsmaalet fandt jo Sted allerede i Fjor, og det var jo, som vi hørte af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Th. Larsen), særlige Omstændigheder, der bevirkede, at vi ikke i Fjor fik Sagen til 2den Behandling. Jeg kan derfor med Hensyn til de principielle Bemærkninger, vort Parti kunde finde Anledning til at udtale, i alt væsentligt henvise til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum) udtalte i Fjor, da Sagen første Gang var til Behandling her. Ogsaa vi ville være med til at arbejde for denne Sags Belysning i en Kommission. Baade Spørgsmaalet om en Folkeforsikring og i det hele taget Spørgsmaalet om at sikre dem i Samfundet, der ikke have økonomisk Evne til selv at staa imod, hvad der kan møde dem i Livet af Ulykker paa det ene eller andet Omraade, en Adgang til Udkommet, hvis de blive ramte af en eller anden Hændelse, som sætter dem ud af Stand til at klare sig, interessere selvfølgelig ogsaa os i høj Grad, og jeg vil sige, at det naturligvis maa være og er Socialdemokraters Ideal, i alt Fald mit, at intet Menneske behøvede at modtage sit Underhold efter andres Skøn, men at man fik det ordnet saaledes, at det Underhold, man skulde have, fik man i Kraft enten af en Ret, man havde erhvervet sig under den ene eller anden Form, eller i Kraft af sit Arbejde, hvad de fleste helst maatte have. Alle Forsøg paa at humanisere Fattiglovgivningen kunne i og for sig være meget prisværdige, men det er alligevel kun Skridt paa Vejen henimod dette at skabe en Ret for alle Mennesker til deres Underhold. Derfor vil ethvert Forslag om at forsøge at løse dette Spørgsmaal naturligvis kunne paaregne Interesse og Sympati fra Socialdemokratiets Side.

Lige saa sikkert er det imidlertid, at man ogsaa maa tage Hensyn til Forholdene, som de faktisk ere, og at man ikke ud fra en rent teoretisk Betragtning bør indføre noget, som vilde stride mod de faktiske Forhold, og som vilde gøre det umuligt for Befolkningen eller den Befolk-